MULTIPLI

de Robert Silverberg

Erau oglinzi peste tot, transformând locul într-o casă de nebuni cu refracții amețitoare: oglinzi pe tavan, oglinzi pe pereți, oglinzi în colțurile unde pereții se unesc cu tavanul şi cu podeaua, chiar şi bucăți de oglindă suflate periodic prin aerul din cameră, astfel încât toate distorsiunile bizare, dislocările de imagine care săltau peste tot, fuzionau din când în când într-o ceață haotică, chiar în fața ochilor tăi. Globuri colorate se roteau continuu deasupra capului, creând modele de lumină care ricoşează. Era exact aşa cum se aştepta Cleo să arate un club pentru multipli.

Se plimbase timp de jumătate de oră în sus şi în jos pe strada Fillmore de la Union la Chestnut şi înapoi, cercetând cluburile, adunând curaj să intre în cel numit Skits. Deşi plănuise această noapte cu luni în urmă, era paralizată de frică în ultimul moment: frica de a fi depistată că era o impostoare, în momentul în care intra sau că o vor scoate afară cu strigăte şi înjurături şi râset de batjocoră. Dar acum, că era înăuntru se simțea bine - calmă, încrezătoare, gata să se distreze.

în club erau mai multe femei decât bărbați, în proporție de şapte la trei. Nu prea vorbeau unii cu alții: majoritatea stăteau singuri în mijlocul ringului, uitându-se fix la oglinzi, ca şi când ar fi fost în transă. Aveau ochii întredeschişi, fălcile moi, umerii lăsați în față, brațele le atârnau. Din când în când, pe măsură ce unele combinații de reflecții care le inundau conştiința aveau un anumit impact asupra lor, se întindeau, tresăreau brusc şi săltau ca şi cum ar fi fost loviți. Fețele li se înroşeau, buzele li se strângeau, ochii li se roteau, murmurau şi şopteau pentru ei; apoi, după un moment, rămâneau din nou în nemişcare.

Cleo ştia ce făceau. Se schimbau şi se dublau. Poate unii dintre adepți se triplau. Inima începu să-i bată mai tare. Gâtul îi era foarte uscat. Se întreba ce trebuia să facă. Oare trebuia să meargă direct în mijlocul ringului şi să se conecteze la modelele de lumină sau trebuia să meargă mai întâi la bar, pentru a bea ceva şi a conversa?

Se uită spre bar. O duzină de clienți, majoritatea bărbați, câțiva dintre ei studiind-o deschis, aruncându-i privirea pentru fata-nou-venită. Cleo le întoarse privirea rece, inexpresiv. Bărbați obişnuiți, destul de atractivi, înjur de treizeci sau patruzeci de ani, în costume de afaceri, frizuri convenționale: tineri avocați, directori, poate agenți la bursă, tot felul de oameni de succes ieşiți în oraş să se distreze, genul care se întâlneşte peste tot. De exemplu acela, înalt, atletic, păr cârlionțat, ochelari. Zâmbet slab ironic, ochi cercetători. Aproape profesoral. Şi totuşi, şi totuşi - în spatele acelei frunți netede, inteligente, cine ştie ce ciudățenii mişunau şi clocoteau! Cine ştie câte suflete ascunse stăteau pitite şi se înghionteau! înfricoşător. Tentant. Irezistibil.

Cleo, rezistă. Ia-o încet, ia-o încet. în loc să meargă la bar, se deplasă liniştită printre multiplii de pe ring, se echilibra bine şi se uită spre oglinzile de pe partea mai îndepărtată a camerei. Picioarele depărtate, tălpile bine stabilizate, umerii în față. Un glob rotitor stropi valuri de lumină roşie şi violetă, împărțită de o mie de ori, direct în fața ei. Hai. Hai. Hai. Hai. Eşti Cleo. Eşti Judy. Eşti Vixen. Eşti Lisa. Hai. Hai. Hai. Hai. Cascade de irizații îi străbăteau barierele sufletului, bătând în pereții identității ei. Poftim, intră,

înecă-mă, dublează-mă, schimbă-mă. Eşti Cleo şi Judy. Eşti Vixen şi Lisa. Eşti Cleo şi Judy şi Vixen şi Lisa. Hai. Hai. Hai.

Capul i se rotea. Ochii i se împăienjeneau. Camera se învârtea în jurul ei.

Asta era? Se dedubla? Se transforma? Poate că da. Poate că această abilitate era în fiecare, chiar şi în ea, şi tot ceea ce trebuia erau luminile, oglinzile, ambianța, dorința. Eu sunt mai mulți. Sunt un multiplu. Sunt Cleo care se schimbă în Vixen. Sunt Judy şi Lisa. Sunt....

Nu.

Sunt Cleo.

Sunt foarte amețită şi mi-e rău, sunt Cleo şi numai Cleo, aşa cum am fost dintotdeauna. Sunt Cleo şi numai Cleo şi am să cad.

– Uşor, spuse el. Eşti bine?

– Mă stabilizez, cred. Oau!

– Eşti din afara oraşului, nu?

– Sacramento. Cum de ai ştiut?

– Ai ajuns prea repede pe ring. Toți localnicii ştiu mai bine. Locul ăsta are cele mai rapide oglinzi din vest. Te pot înnebuni dacă nu eşti atent. Nu poți pur şi simplu să mergi acolo şi să te amnci la cea mai mare - trebuie să te fazezi încet. Sigur ai să fii bine?

– Cred că da.

Era bărbatul înalt de la bar, cel atletic, cu aspect profesoral. De vreme ce nu simțea nici o vânătaie, o prinsese probabil chiar înainte de a cădea. Mâna lui se odihnea acum pe cotul ei, în timp ce o dirija uşor spre o masă de lângă perete.

– Care este numele tău acum?

– Judy.

– Eu sunt Van

– Bună, Van.

– Ce zici de un brandy? Să te mai întăreşti un pic.

– Nu beau.

– Niciodată?

– Vixen bea, spuse ea. Eu nu.

– Ah. Vechea poveste. Ea are parte de bule, iar tu rămâi cu mahmureala. Am şi eu o dublură la fel, numai că în cazul lui e vorba de mâncare Hunan. Nu-i pasă deloc ce se întâmplă cu sistemul meu digestiv, când mănâncă raci în sos fiebinte şi acru. Sper că te răzbuni pe ea aşa cum merită.

Cleo zâmbi şi nu spuse nimic.

El o urmărea îndeaproape. Era interesat sau doar politicos, cu cineva care era în mod evident depăşită? Era interesat, decise ea. Părea că acceptase de bună explicația despre Vixen.

Fii atentă acum, se avertiză Cleo. Să încerci să constmieşti pe nişte detalii care să sune convingător, când de fapt nu ştii despre ce vorbeşti, era un mijloc sigur de a te da de gol, mai devreme sau mai târziu. Ceea ce trebuia să facă era să ofere informații fără a se strădui prea tare, să stea şi să asculte, să învețe cum merg lucrurile printre aceşti oameni.

– Ce faci acolo în Sacramento?

– Nimic fascinant.

– Sărmana Judy. Agent imobiliar?

– Cum ai ghicit?

– Foarte multe femei pe care le-am întâlnit sunt agenți imobiliari. Vixen ce este?

– O bețivă.

– Asta nu prea e un mijloc de trai. Cleo se înfiora.

– Nici nu are nevoie. O întreținem noi, restul.

– Imobiliare şi mai ce?

Ea nu fusese sigură că eticheta dublurilor includea şi vorbitul despre ființele tale alternative. Dar venise pregătită.

– Lisa e un arhitect peisagistic. Cleo se ocupă de software. Toate suntem foarte ocupate.

– Lisa ar trebui să-l cunoască pe Chuck. E horticultor înrăit. Este partener într-o firmă ce închiriază plante - ştii, dracaene uriaşe şi filodendroni pentm birouri, închiriate cu luna şi îi ia înapoi când încep să arate urât. Lisa şi Chuck ar putea vorbi despre palmieri şi bromelii şi cactuşi toată noaptea.

– Atunci ar trebui să le facem cunoştință.

– Da, ar trebui.

– Dar mai întâi trebuie să le facem cunoştință lui Van cu Judy.

– Şi apoi poate lui Van şi Cleo, spuse el. Simți un tremur de frică. Oare o descoperise

atât de curând?

– De ce Van şi Cleo? Cleo nu este aici acum. Vorbeşti cu Judy.

– Uşor. Uşor!

Dar ea nu putea să se oprească.

– Nu pot s-o scot pe Cleo aşa, dintr-o dată. Ea face ceea ce vrea.

– Uşurel, spuse el. Tot ce voiam să spun e că Van şi Cleo au ceva în comun. Van lucrează şi el în industria de software.

Cleo se relaxa. Râzând uşor, spuse:

– Oh, nu şi tu! Parcă toată lumea lucrează în industria de software, nu? Dar credeam că faci parte din lumea academică. Un profesor, poate.

– Sunt. La Cal.

– Software?

– Într-un fel. Lingvistică. Metalingvistică, de fapt. Domeniul meu este exprimarea limbajului -subansamblele de bază, coordonatele neurale ale comunicării, programele fundamentale pe care le foloseşte creierul, sistemele de funcționare. Mintea ca un computer, computerul ca o minte. Mă pot plictisi foarte tare.

– Nu cred că mintea e un subiect plictisitor.

– Nu cred că imobiliarele sunt un subiect plictisitor. Vorbeşte-mi despre ipotecile de gradul doi sau despre contractele de închiriere tripartite.

– Vorbeşte-mi despre Chomsky şi Benjamin Whorf, spuse ea.

Ochii i se lărgiră.

– Ai auzit de Whorf?

– M-am specializat în lingvistică comparată. Asta a fost înainte de imobiliare.

– Norocul meu, spuse el. Am o şansă de a afla ce mai e palpitant în centrul comercial şi ea vrea să vorbească despre Whorf şi Chomsky.

– Credeam că toate femeile întâlnite de tine în ultima vreme erau agent imobiliar. Vorbeşte-le lor despre centre comerciale.

– Toate vor să vorbească despre Whorf şi Chomsky.

– Sărmanul Van.

– Da, sărmanul Van. Apoi se aplecă în faţă şi spuse, cu ton moale. Ştii, nu trebuia să spun că Van ar trebui să o întâlnească pe Cleo. Am fost lipsit de tact.

– E în ordine, Van. Nu am luat-o în serios.

– Aşa a pământ. Erai foarte supărată.

– Ei bine, poate ta început. Dar apoi am văzut că tatonai terenul.

– Tot nu trebuia să o spun. Ai absolută dreptate: este vremea lui Judy acum. Cleo nu este aici şi este în ordine. Pe Judy vreau să o cunosc.

– O vei cunoaşte, spuse ea. Dar poţi să o întâlneşti şi pe Cleo, şi pe Lisa şi pe Vixen. Te voi prezenta la toată trupa. Nu mă deranjează.

– Eşti sigură?

– Sigur.

– Unii dintre noi suntem foarte secretoşi în legătură cu alter-ego-urile noastre.

– Tu eşti? întrebă Cleo.

– Câteodată. Câteodată nu.

– Nu mă deranjează. Poate că vei întâlni unele alter-ego de-ale mele în seara asta. Se uită spre centml ringului. Cred că m-am stabilizat acum. Aş vrea să încerc din nou oglinzile.

– Să te schimbi?

– Să mă dublez, spuse ea. Aş vrea să o trezesc pe Vixen. Ea poate să bea, iar eu pot să fac conversaţie. Te deranjează dacă este şi ea aici?

– Numai dacă nu este o beţivă neglijentă. Sau una răutăcioasă.

– Pot să o controlez, când ne dedublăm. Hai: du-mă printre oglinzi.

– Să fii atentă de data asta. Oglinzile din San Francisco nu sunt ca cele din Sacramente Deja ai descoperit asta.

– Voi avea grijă de data asta. Mergem?

– Sigur, spuse el.

Şi începură să meargă până la ring, când un bărbat zvelt, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat în tricou veni spre ei. Ras în cap, mustaţă deasă, medalioane, cizme. Foarte San Francisco, foarte homo. Se încruntă la Cleo şi se uită direct în faţă la Van.

– Ned? spuse el.

Van se încruntă supărat şi neagă din cap.

– Nu. Nu acum.

– Scuze. îmi pare rău. Trebuia să-mi dau seama. Bărbatul ras în cap se îmbujora şi plecă în grabă.

– Să mergem, îi spuse Van lui Cleo.

De data asta i se păru mai uşor să-şi păstreze echilibrul. Ajuta faptul de a-l şti aproape. Dar valurile de lumină refractată veneau izbind continuu. Asaltul fu total: fără milă, implacabil, copleşitor. Trebui să se lupte cu palpitaţia din piept, cu bubuitul din tâmple şi cu nesiguranţa din genunchi.

Asta numeau ei plăcere? Era asta plăcerea supremă?

Dar ei erau multipli şi ea era doar Cleo, şi asta, îşi dădu seama, făcea toată diferența. Se părea că era în stare să se prefacă destul de bine. Putea să inventeze o Judy, o Lisa, o Vixen, să distribuie părți din personalitatea ei la fiecare, să le aloce voci aparte, expresii faciale, identități individuale. Stând în fața oglinzii de acasă, reuşise să se convingă chiar şi pe ea. Poate că reuşea să-i convingă şi pe el. Dar pe măsură ce vârtejul de lumini formate de infinitatea de oglinzi încrucişate veneau în slalom spre porțile sufletului ei amețit, începu să crească în ea o frică întunecată că nu ar putea fi niciodată cu adevărat una din aceşti oameni, oricât de talentată ar fi în imitarea personajelor.

Asta era? Era condamnată să stea întotdeauna în afara lumii lor irezistibile, examinând fără speranță? Era prea devreme pentru a se pronunța - mult prea devreme, gândi ea, pentm a accepta eşecul.

Cel puțin nu căzuse. Înghiți cât putu pedeapsa oglinzilor, apoi, nemaiaşteptându-l pe el, începu să păşească - încet, cu atenție, ca pe o sârmă întinsă deasupra unui abis - până la bar. Amnci când capul i se opri din învârtit comandă o băutură şi sorbi din ea cu grijă. Simți cum alcoolul se răspândeşte în sânge, centimentru cu centimetru. O calmă. Pe ring, Van stătea în transă, tremurând ocazional într-un mod convulsiv pentm o fracțiune de secundă. Ea ştiu că se dubla: aducea la suprafață una din celelalte personalități ale sale. Pentm asta veneau multiplii în astfel de cluburi. Personalitățile lor variate nu mai erau forțate să locuiască în compartimente separate riguros în mintea lor.. Cu ajutorul oglinzilor, luminilor, cei mai pricepuți puteau să fuzioneze două sau chiar trei personalități de-ale lor în ceva mai complex. Când va reveni aici, gândi ea, va fi Van plus X. Iar eu trebuie să pretind că sunt Judy plus Vixen.

Se pregăti pentru asta. Cu Judy era uşor: Judy era cam ca şi Cleo cea reală, femeia agent imobiliar din Sacramento, având concepția lui Cleo asupra a ceea ce înseamnă să fii o dublură. Şi Vixen? Cleo şi-o imagină ca fiind de aproape douăzeci şi trei de ani, o fată din Los Angeles, o fostă stea promițătoare de tenis la juniori, care suferise o fractură la încheietura mâinii într-o farsă stupidă şi care nu mai putuse să joace niciodată la fel ca înainte, şi se apucase de băut pentru a-şi alina durerea şi eşecul. Dezinhibată, imprevizibilă, dezordonată, mândră, violentă: tot ceea ce nu era Cleo. Putea să fie Vixen? Luă o duşcă mare din băutură şi-şi puse fața lui Vixen: ochi duri şi sclipitori, muşchii obrajilor încordați.

Van părăsea ringul. Modul lui de a se mişca părea diferit: era țeapăn, aproape ciudat, cu umerii ridicați în sus, cu coatele ieşite în afară anormal. Păru atât de diferit, încât ea se întrebă dacă mai era Van măcar puțin.

– Nu te-ai schimbat, nu?

– M-am dublat. Paul este acum cu mine.

– Paul?

– Paul e din Texas. Geolog, jucător teribil de poker, cântă la chitară. Van zâmbi, şi se transformă. Adăugă apoi cu voce adâncă, limpede. Şi cânt foarte bine, doamnă. Van e gelos pe asta, pentru că e complet afon. Eşti pregătită pentru încă un pahar?

– Sigur că da, spuse Cleo tărăgănat, aşa cum ar fi vorbit Vixen.

Apartamentul lui era în apropiere, un loc vesel, aerisit şi larg în cartierul Marina. Caracterul fragmentar al vieţii lui ieşi în evidenţă imediat: picturile şi posterele de pe pereţi păreau ca şi cum ar fi fost alese de patru sau cinci persoane diferite, dintre care una avea o înclinaţie puternică spre imagini vii, ca răsărind în Marele Canion, altul spre Picasso şi Miro, altcineva spre creaţiile impresioniste delicate ale pieţelor de flori pariziene. O cameră însorită conţinea cele mai mari şi mai sănătoase plante de cameră pe care le văzuse Cleo vreodată. O altă cameră era bucşită cu cărţi tehnice şi jurnale şcolare, o a treia era aranjată pentru a fi cameră de forţă, având trei sau patru aparate strălucitoare pentru exerciţii. Unele camere erau enervant de ordonate, altele extrem de haotice. O parte din mobilă era ternă şi austeră, iar cealaltă era lăsată jos şi supraaglomerată. Ea tot aştepta să găsească colegi de cameră apărând pe acolo. Dar nu era nimeni acolo decât Van. Şi Paul.

Paul pregăti băuturile. Paul cântă muzică lentă la chitară şi-i povesti întâmplări vulgare despre prospectarea terenurilor rare de pe terasele de stâncă din vestul Texasului. Paul cântă ceva în spaniolă, iar Cleo, folosind vocea lui Vixen i se alătură la refrenuri, cântând fals în mod deliberat. Dar apoi Paul plecă, şi Van stătu aproape de ea pe canapea, conversând liniştit. Dorea să afle mai multe despre Judy, şi îi spuse şi el câte ceva despre Van, şi nici o dublură nu mai interveni în conversaţie. Ea era sigură că era ceva intenţionat. Statură până târziu. Paul reveni spre sfârşitul serii, pentru a spune câteva glume şi pentru a cânta un cântec lent, dar când intrară în dormitor era cu Van. De asta era complet sigură.

Iar când se trezi dimineaţă, era complet sigură.

Simţi un val de confuzie şi dezorientare, apoi îşi aminti după un moment unde se afla şi cum ajunsese acolo, se ridică şi clipi. Intră în baie şi-şi aruncă un pumn de apă pe faţă. Fără să se deranjeze să se îmbrace, începu să meargă prin apartament, căutându-l pe Van.

Îl găsi în camera de forţă, folosind maşina pentru exersat vâslitul, dar nu era Van. Era îmbrăcat cu blugi strâmţi şi tricou alb, şi părea cumva mai tânăr, mai slab, mai voios. Avea broboane de sudoare pe frunte, dar nu părea să respire greu. îi aruncă o privire de apreciere rece, distantă, total asexuată, ca şi cum ar fi fost o străină, dar ca şi cum nu era nimic neobişnuit ca o femeie necunoscută să se materializeze în casă, iar el era total nederanjat de asta şi spuse:

– Bună dimineaţa. Eu sunt Ned. încântat să te cunosc.

Vocea lui era mai subţire decât a lui Van, mult mai subţire decât a lui Paul, şi avea un stil foarte exact de a contura fiecare silabă.

Tulburată, trează dintr-o dată şi dorind să-şi fi pus hainele înainte de a ieşi din dormitor, îşi încrucişa un braţ peste sâni, deşi gjliciunea ei nu părea să-l deranjeze deloc.

– Eu sunt Judy. Am venit cu Van.

– Da, ştiu. Am văzut însemnarea în jurnalul nostru.

Trăgea uşor de rame, fără efort, întinzându-se în spate, aplecându-se în faţă.

– Serveşte-te cu ce vrei din frigider, spuse el. Simte-te ca acasă. Van ţi-a lăsat o notă în bucătărie.

Ea se uită fix la el. Mâinele lui, gura lui, brațele lui lungi, musculoase. îşi aminti atingerea lui, săruturile lui, senzația pielii lui pe pielea ei. Şi acum această indiferență totală. Nu. Nu erau sămtările *lui,* atingerea *lui.* Erau ale lui Van. Şi Van nu era acum aici. Era alt chiriaş diferit în corpul lui Van, cineva pe care ea nu îl cunoştea şi care nu-şi amintea nimic din îmbrățişările de noaptea trecută. *Am văzut însemnarea din jurnalul nostru.* îşi lăsau notițe unul altuia. Cleo se înfiora. Ştiuse, mai mult sau mai puțin, la ce să se aştepte, dar să trăiască asta era foarte diferit de a citi despre aşa ceva. Se simțea ca şi cum ar fi nimerit printre ființe de pe o altă planetă.

Dar asta era ceea ce voise, nu-i aşa? Complexitatea, misteml, neprevăzutul, ciudățenia totală? O scurtă călătorie printr-o lume străină, pentru că lumea ei devenise atât de răsuflată, de limitată, de înghesuită. Şi aici se afla. *Bună dimineața, sunt Ned. încântat să te cunosc.*

Nota lui Van era prinsă de frigider cu un magnet mic, galben, în formă de bubumză. *Cină în seara asta la Chez Michel? Tu, cu mine şi cine ştie cine altcineva. Sună-mă.*

Acela a fost începutul. Se întâlniră în fiecare noapte în următoarele zece zile. în general se întâlneau la un restaurant de trei stele, luau o cină intimă prelungită, apoi se întorceau în apartamentul lui. într-o seară senină au mers până pe plajă şi au privit valurile care se spărgeau de Seal Rock până mult după miezul nopții. Altădată cutreierară prin Fisherman's Wharf şi cumva ajunseră să cumpere trei sacoşe cu suveniruri de prost gust.

Van era numele lui principal - îl văzu scris pe cartea lui de credit într-o seară la cină - şi aceea părea să fie de asemenea şi identitatea lui principală, deşi ea ştia că mai erau destule altele. La început, el a fost reticent în această privință, dar în a patra sau a cincea noapte îi spuse că avea nouă identități mari şi alte şaisprezece mai mici, dintre care unele rămâneau ascunse ani la rând. în afară de Paul, geologul, şi Chuck, care era horticultor, şi Ned, homosexualul, Cleo auzi despre Nat, jucătoml nesăbuit la bursă - el avea cincizeci de ani şi era gras, şi câştiga o avere în fiecare săptămână, şi îi plăcea să-şi împartă timpul între Las Vegas şi plaja de la Miami - şi Henry, poetul, care era foarte timid şi nu-i plăcea niciodată ca cineva să-i citească creațiile, şi Dick, care se pregătea pentm a fi actor, şi Hal, care predase cândva dreptul la Harvard, şi Dave, proprietarul de iahturi, şi Nicholas, jucătoml de cărți, şi apoi mai erau identitățile fragmentare, dintre care unele nu aveau nume, numai un stil amuzant de a vorbi şi o mică rutină pe care o respectau.

Totuşi, ea nu apucă să vadă decât foarte puțin din celelalte personalități ale sale. Ca toți multiplii, el era tulburat ocazional de schimbarea involuntară şi într-o noapte deveni Hal în timp ce făceau dragoste, iar altă dată se transformă în David timp de o oră, şi mai erau intervenții scurte ale lui Henry şi Nicholas. Cleo îşi dădea seama imediat când intervenea o astfel de schimbare: vocea, mişcările, felul lui de a fi şi personalitatea lui se schimbau imediat. Acele momente erau uimitoare, emoționante, oferindu-i o stare de veselie ciudată. Dar, în general, se controla foarte bine, şi rămânea Van, ca şi cum simțea nevoia de a fi cu ea ca şi Van şi numai Van. Din când în când se dubla, aducându-l pe Paul să cânte la chitară în locul lui sau pe Dick să recite sonete, dar când făcea

acest lucru, identitatea lui Van era întotdeauna prezentă şi dominantă. Se părea că putea să se dubleze după cum voia, fără ajutorul oglinzilor şi luminilor, cel puțin câteodată. El fusese un multiplu activ de când se ştia - din copilărie, poate chiar de la naştere - şi de-a lungul anilor se dedicase sarcinii de a câştiga controlul asupra minții sale divizate.

Toate aspectele lui pe care le cunoscuse aveau personalități atractive: erau energici, stabili, practici, iubeau viața şi păreau să ştie ce să facă pentm a obține ce doreau. Deşi erau oameni foarte diferiți, ea putea face destul de repede legatara cu Van care era dedesubt, deoarece credea că din Van se desprinseră toți ceilalți. Singurul mister era Nat, operatorul la bursă. Era greu pentm Cleo să şi-l imagineze drept Nat - murdar şi necizelat, da, dar cum reuşea să arate ca având cincizeci de ani şi cu douăzeci de kilograme în plus? Poate total se făcea prin expresii faciale şi postară. Dar nu l-a văzut niciodată pe Nat. Treptat, realiză că era o suprasimplificare din partea ei să se gândească la Paul şi Dick şi Ned şi la ceilalți ca fiind simple prelungiri diferite ale lui Van. Van însuşi era la fel de incomplet ca şi ceilalți. El era unul dintre cei mulți care evoluaseră în paralel, fiecare din ei autonom, fiecare din ei doar un fragment din întreg. Deşi Van deținea controlul în cea mai mare parte a timpului asupra corpului pe care îl împărțeau, el încă nu avea idee ce făcuseră personalitățile lui alternative cât timp deținuseră controlul, şi, la fel ca şi ele, depindea pe presupuneri şi jocuri de picioare şi notițe şi mesaje lăsate de ei în urmă pentru a ține o evidență a evenimentelor care se petrecuseră în afara stării sale de conştiință.

– Singurul care ştie totul este Michael. El are şapte ani, e isteț brici şi păstrează legătura tot timpul cu noi toți.

– El stochează memoria voastră.

Van aprobă din cap. Ea ştia că toți multiplii aveau un alter ego care era pe deplin conştient de faptele celorlalte personalități - de obicei un copil, un observator care stătea undeva departe în minte jucând propriile lui jocuri şi ieşind la suprafață numai când era nevoie să pareze vreo criză care amenința stabilitatea întregului grup.

– Tocmai ne-a informat că e din Etiopia, spuse Van. Aşa că, la fiecare două sau trei săptămâni, mergem în Oakland la un restaurant etiopian unde îi place lui, şi flirtează cu ospătară în amarină.

– Asta nu este o corvoadă prea teribilă. Mi s-a spus că etiopienii sunt oameni foarte frumoşi.

– Absolut. Dar ei cred că totul e o glumă, iar Michael oricum nu ştie să agate femei. Are doar şapte ani, ştii. Aşa că Van nu obține nimic din asta decât nişte antrenament în lingvistică comparată şi o indigestie a doua zi. Mâncarea etiopiana e cea mai condimentată din lume. Eu nu suport mâncarea condimentată.

– Nici eu, spuse ea. Dar Lisei îi place. în special chestiile mexicane fierbinți. Dar nimeni nu a spus că a împărți un corp este un lucru uşor, nu?

Ştia că trebuia să fie mai atentă când îl chestiona pe Van despre viața sa de multiplu. Se presupunea că şi ea era un multiplu. Dar se folosi de trecutul ei din Sacramento drept justificare pentru ignoranța sa cu privire la obiceiurile multiplilor şi la mecanismele zilnice ale vieții unui multiplu. în

ciuda faptului că şi ea recunoscuse că era un multiplu din copilărie, crescuse în afara climatului de acceptare a personalităților multiple care predomina în San Francisco, acolo unde exista la vedere de ani de zile o subcultură activă a multiplilor. în existența ei izolată, inconştientă de faptul că mai erau mulți alții ca şi ea, se considerase la început o victimă a unei grave tulburări mentale. îi spuse că abia de curând începuse să înțeleagă avantajele copleşitoare ale vieții de multiplu: bogăția, complexitatea, multitudinea de talente şi experiențe de care o minte segmentată era liberă să se bucure. Din această cauză venise la San Francisco.

De aceea asculta ea atât de dornică tot ceea ce-i spunea el despre viața lui.

De asemenea, era precaută în manifestarea identităților sale multiple. îşi dorea să nu fi trebuit să se prefacă că mai are şi alte identități. Dar Cleo simțea că ele trebuiau aduse la suprafață din când în când, chiar şi numai pentru a-i păstra interesul pentru ea. Ştia că multiplii erau cunoscuți ca fiind indiferenți la relațiile monogame. Le găseau fără haz, simpliste, bidimensionale. Ei căutau emoția care venea din îmbrățişarea unei persoane şi descoperirea alteia, sau a mai multor persoane. Aşa că ea îi oferi pe Lisa, pe Vixen, pe Judy care era Cleo şi pe Cleo care era altcineva şi aluneca de la una la cealaltă într-un mod aparent involuntar şi neaşteptat, adesea când se aflau în pat.

Lisa era calmă, stăpână pe sine, formală. Era complet şocată când se pomeni dintr-o dată în brațele unui bărbat străin.

– Cine eşti? Unde mă aflu? bâlbâi ea, rotindu-se într-o parte, trăgându-se în poziție fetală.

– Sunt prietenul lui Judy, spuse Van. Ea se holbă la el rece.

– Iarăşi se ține de şmecherii. Trebuia să-mi fi dat seama mai repede.

El părea întristat, stânjenit, foarte îngrijorat. Ea îl lăsă să se frământe pentru un moment sau două, dacă să o ducă înapoi la hotel, chiar atunci în toiul nopții. Apoi permise să apară un zâmbet răutăcios pe fața Lisei, permise modestiei grosolane a Lisei să se domolească, permise Lisei să se relaxeze şi să se înmoaie, permise Lisei să toarcă...

– Ei, dacă tot suntem deja aici... Cum spuneai că te cheamă?

Lui îi plăcea asta. îi plăcea şi de Vixen - sălbatică, transpirată, zgomotoasă, care gemea, gâfaia, lovea şi arunca, care îl trăgea jos pe podea şi se rostogolea cu tot cu el. Ea credea că lui îi plăcea şi de Cleo, deşi era greu de spus, pentru că stilul lui Cleo era distant, serios, baroc, impenetrabil. Se schimba repede din una în cealaltă, câteodată trecând prin toate patru într-o singură oră. Vinul, spunea ea, inducea această schimbare rapidă. îl informă că mai avea de asemenea alte câteva identități, fragmentare şi ascunse, şi insinua că erau deranjate, nevrotice, aproape autodis-tructive: erau sub control, spuse ea, şi nu ar erupe să-i cauzeze vreun rău, dar lăsă să plutească deasupra lor această posibilitate, pentru a condimenta relația şi veridicitatea rolului ei.

Părea că merge. El era evident încântat de compania ei, şi cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atâta legătura dintre ei devenea mai puternică. Ea începu să se desfete cu mici fantezii, despre cum ar fi să se mute permanent din Sacramento aici, să închirieze un apartament undeva

aproape de al lui, poate chiar să se mute la el - ce viață ciudată şi fascinantă ar fi, pentru că ar trăi cu Paul şi Ned şi Chuck şi de asemenea cu restul trupei, dar ce minunat, ce electrizant....

în cea de-a zecea zi, el păru neobişnuit de tensionat şi sobru, iar ea îl întrebă ce îl deranjează. El evită răspunsul, dar ea forță şi, într-un final, el spuse:

– Chiar vrei să ştii?

– Bineînțeles.

– Mă deranjează că nu eşti reală, Judy. Ea îşi ținu respirația.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Ştii ce vreau să spun, spuse el liniştit, trist. Nu încerca să te mai prefaci. Nu mai are niciun rost.

Fu ca o lovitură în coaste. Se întoarse şi se uită fix la perete pentru un timp lung, întrebându-se ce să spună. Tocmai când totul mergea atât de bine, tocmai când începuse să creadă că mascarada îi reuşise...

– Aşadar, ştii? întrebă încet

– Bineînțeles că ştiu. Am ştiut imediat. Ea tremura.

– Cum ți-ai dat seama?

– Într-o mie de feluri. Atunci când ne transformăm, noi ne *schimbăm.* Vocea. Ochii. Tensiunea musculară. Ticurile de vorbire. Chiar şi curenții cerebrali. Testele de aptitudini o demonstrează. Dacă îmi aprinzi o lumină în ochi, voi genera un anumit curent cerebral, iar Ned va genera un altul, şi Chuck încă unul. La tine şi la Lisa şi Cleo şi la Vixen, toate ar fi la fel. Multiplii nu sunt actori, Judy. Multiplii sunt minți separate în acelaşi creier. Asta este un fapt ştiințific. Tu ai jucat un rol. L-ai jucat foarte bine, dar nu puteai să mă păcăleşti pe mine.

– Şi m-ai lăsat să mă fac de râs.

– Nu.

– De ce... Cum ai...

– Când te-am văzut intrând în club în prima seară, m-ai vrăjit imediat. Apoi te-am urmărit cum ai intrat pe ring şi ai căzut, şi am ştiut că nu poți fi multiplu, şi m-am întrebat ce naiba face ea aici, şi apoi am mers la tine şi am fost prins. Am simțit ceva ce n-am mai simțit până atunci. Nu sună asta ca vechile prostii standard? Dar e adevărat, Judy. Eşti prima femeie care m-a interesat vreodată.

– De ce?

El clătină din cap.

– Ceva în legătură cu tine - intensitatea ta, agerimea ta, poate chiar dorința ta de a pretinde că eşti un multiplu - nu ştiu. Am fost prins. Am fost prins bine. Şi a fost o săptămână jumătate minunată. Vorbesc serios. Minunată.

– Până când te-ai plictisit.

– Nu m-am plictisit de tine, Judy.

– Cleo. Numele meu real este Cleo, unicul meu nume. Nu există nici o Judy.

– Cleo, spuse el, ca şi cum a măsurat cuvântul cu buzele.

– Deci nu eşti plictisit de mine, deşi sunt una singură. Dar e grozav. Este extrem de flatant. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit pe ziua de

astăzi. Cred că ar trebui să plec acum, Van. „Eşti" Van, nu?

– Nu vorbi aşa.

– Cum vrei să vorbesc? Eu te-am fascinat, tu m-ai fascinat, ne-am jucat unul cu celălalt, şi acum s-a terminat. Nu am fost reală, dar te-ai străduit. Amândoi ne-am străduit. Dar sunt o singură femeie şi tu nu poţi fi satisfăcut cu asta. Nu pentru mult timp. Pentru o noapte, o săptămână, două săptămâni, poate. Mai devreme sau mai târziu vei vrea ceva real, iar eu nu pot fi ceva real pentru tine. Pe curând, Van.

– Nu. -Nu?

– Nu pleca.

– De ce să mai stau?

– Eu vreau să stai.

– Sunt numai una, Van.

– Nu trebuie să fii, spuse el.

Terapeutul se numea Burkhalter şi avea biroul în unul din turnurile Embarcadero, iar pentru comunitatea de multipli din San Francisco era foarte aproape de o divinitate. Specialitatea lui era integrarea electrofiziologică, cu aplicaţie specifică pentru tulburările de personalitate multiplă. Cei care purtau înăuntrul lor personalităţi întunecate şi diabolice, care ameninţau stabilitatea grupului, mergeau la el pentru a scăpa de ele sau, cel puţin, pentru a le stăpâni. Şi cei care doreau să aducă la suprafaţă în stare funcţională sănătoasă personalităţile ascunse, latente mergeau la el. Acei a căror viaţă de multiplu era o tortură de confuzii schizoide, în loc să fie o simfonie polifonică plină de satisfacţii, se lăsau în mâinile doctorului Burkhalter pentm a se vindeca, iar în timp reuşeau. în ultimii ani, începuse să dezvolte tehnici pentm aşa numita mărire a personalităţii. Van o numea „separare forţată".

– Poate transforma o personalitate singulară într-un multiplu? întrebă Cleo, uimită.

– Dacă există potenţial. Ştii că este în parte genetic: structura creierului multiplilor este fundamental diferită de cea a unui singular. Pur şi simplu conexiunile cerebrale nu sunt la fel. Şi apoi, dacă apar stimulii corespunzători, de obicei în copilărie, are loc diviziunea şi identităţile separate încep să-şi stabilească teritoriile lor. Dar, de cele mai multe ori nu se generează multiplicarea şi poţi să trăieşti mult timp cu capacitatea de a fi o mulţime de personalităţi şi să nu ştii asta.

– Este probabil să fiu şi eu aşa? El ridică din umeri.

– Merită să afli. Dacă el detectează predispoziţia, are metode eficiente pentm a induce separarea. Separare forţată, înţelegi? Tu vrei să fii un multiplu, nu-i aşa, Cleo?

– Oh, da, Van. Da!

Burkhalter nu era sigur în privinţa ei. îi lipi electrozi de cap, îi aprinse lumini puternice în ochi, o supuse la teste de asocieri verbale, şi la patru sau cinci teste diferite de electroencefalo-graf şi încă era indecis.

– Nu este o chestiune de alb-sau-negru, spuse el de câteva ori, încmntându-se supărat.

El însuşi era un multiplu, dar trei din personalităţile sale erau psihiatri, astfel încât nu era o problemă să-şi respecte programul de lucru.

După o săptămână de testări, era sigură că trebuia să fie un caz fără speranță, o personalitate singulară refractară, dar Burkhalter o surprinse concluzionând că merită să facă o încercare.

– În cel mai rău caz, spuse el, vom experimenta o fuziune spontană în câteva zile, dar nu vei fi mai rău decât eşti acum. Dar dacă reuşim... oh, dacă reuşim...!

Clinica lui era de cealaltă parte a golfului, într-un oraş numit Moraga. Se internă într-o vineri după-amiază, petrecu două zile trecând prin teste neurologice şi psihologice suplimentare, apoi alte trei zile luând tratament.

– Un simplu anticonvulsiv, explică veselă asistenta. Pentm a vă mări toleranța.

– Toleranța la ce? întrebă Cleo.

– La trauma naşterii, spuse ea. Când noile personalități vor ieşi la suprafață, poate fi inconfor-tabil o vreme.

Tratamentul începu joi. Electroşocuri, medicamente, din nou electroşocuri. Era foarte sedată. Părea un vis, şi nu durea deloc. Van o vizită în fiecare zi. Şi Chuck veni, aducându-i două orhidee în floare, şi Paul îi cântă, şi chiar Ned îi telefona. Dar îi era greu să întrețină o conversație cu oricare din ei. Auzea voci mai tot timpul. Se simțea febrilă şi dezorganizată, şi câteodată, simțea că plutea la opt sau zece inci deasupra patului. Treptat, senzația se atenua, dar erau altele, aproape la fel de ciudate. Vocile au rămas. învață cum să vorbească cu ele.

În ce-a de-a două săptămână nu i se permise să aibă vizitatori. Nu a deranjat-o. Avea destulă companie, chiar şi când era singură.

Într-o zi Van veni la ea.

– Îți vor da drumul acasă astăzi, spuse el. Cum te simți, Cleo?

– Sunt Noreen, spuse ea.

Se pare că erau cinci. Asta spunea Van. Ea nu avea cum să ştie, pentru că celelalte personalități erau dominante, ea plecase - nu adormită, ci plecată, nu mai percepea nimic. Dar el îi arătă notițele scrise de ele, de mână, scrisuri pe care ea nu le recunoştea şi abia le putea desluşi, şi îi puse casete cu celelalte voci ale ei, Noreen un contral-to profund, Nanette cu voce subțire şi întretăiată. Katya cu voce aspră şi dură din New York, şi ultima, care încă nu-şi spusese numele, cu o voce teatrală de sirenă voluptoasă.

În primele zile, nu părăsise apartamentul lui, dar apoi începu să iasă pentm scurt timp, întotdeauna însoțită de Van sau de unul din alter-ego-urile sale. Se simțea în convalescență. Din cauza diferitelor medicamente pe care le lua, simțea un fel de moleşeală care îi domolise reflexele şi o împiedicau să se descurce în trafic, şi mai era şi frica de a nu suferi o transformare în timp ce era ieşită. Se petrecea fără avertisment, iar când îşi revenea suferea de amnezie, neştiind cum ajunsese în piața Ghirardelli sau în parcul Golden Gate sau oriunde cealaltă personalitate îi dusese corpul.

Dar era fericită. Şi Van era fericit cu ea. Când se plimbau, ținându-se de mână în serile reci, se întorcea spre el din când în când, pentru a-i vedea căldura zâmbetului, strălucirea din ochi. într-o seară din a doua săpătămână de când se plimbau împreună, el se transformă în Chuck - Cleo îl văzu schimbându-se şi-şi dădu seama că se transforma în Chuck, pentru că acum ştia imediat care identitate preluase conducerea.

– Ai avut un efect minunat asupra lui, Cleo, spuse el. Niciunul dintre noi nu l-a văzut vreodată aşa până acum, atât de mulțumit, atât de împlinit...

– Sper să dureze, Chuck.

– Bineînțeles că va dura! De ce să nu dureze?

Nu a durat. Spre sfârşitul celei de-a treia săptămâni, Cleo observă că nu mai fuseseră însemnări din partea lui Noreen de câteva zile. Acest lucru nu era foarte alarmant: un alter-ego putea alege să nu iasă la suprafață timp de zile, săptămâni, chiar luni la rând. Dar era improbabil ca Noreen, atât de nouă pentru această lume, să rămână ascunsă atât de mult timp, chiar şi față de Lin-lin, care apăruse în cea de-a doua săptămână şi era memoria lui Cleo, şi care raportase că Noreen dispăruse. Câteva zile mai târziu o identitate numită Mattie apăru şi dispăru în câteva ore, ca o bulă de aer ieşită dintr-o mare tulburată. Apoi dispăru Nanette, lăsând-o pe Cleo cu nimeni altcineva decât cu vocea teatrală fără nume şi cu Lin-lin. Ştia că fuzionează din nou. Separarea forțată pe care o încercase dr. Burkhalter asupra sufletului ei nu ținea; mintea ei insista să fie singulară, şi se integra; se întorcea la starea de singularitate.

– Au dispărut toate, spuse Van neconsolat.

– Ştiu. Am fost martoră. Se mai poate face ceva? Ar trebui să merg din nou la Dr. Burkhalter?

Ea văzu durerea din ochii lui.

– Asta nu va schimba nimic, spuse el. Mi-a spus că şansele ca acest lucru să se întâmple erau de trei la unu. El estimase o lună - cam atât aveam la dispoziție. Şi luna a trecut.

– Mai bine plec, Van.

– Nu spune asta. -Nu.

– Te iubesc, Cleo.

– Nu o vei face, spuse ea. Nu pentru mult timp. El încercă să o contrazică, spunând că nu îi pasă că este o singură personalitate, că o singură Cleo valora cât o duzină de alte personalități, că va învăța să se adapteze la viața alături de o femeie cu o singură personalitate. Nu suporta gândul plecării ei. Aşa că rămase: o săptămână, două, trei. Mâncară la restaurantele lor favorite.

În serile reci se plimbară ținându-se de mână. Discutară despre Chomsky şi Whorf şi chiar despre centre comerciale. Când el pleca, ea mergea prin oraş cu Paul sau Chuck sau cu Hal ori Dave, dacă aceştia voiau. Odată ea merse la film cu Ned, şi când, spre sfârşit, simți că se transformă, îl cuprinse în brațe şi îl ținu până îşi recapătă controlul, astfel încât să poată vedea cum se termină filmul.

Dar nu era prea bine. Simțea încordarea din el. El dorea ceva mai consistent decât ce putea ea oferi: schimbarea, dublarea, tonurile complexe ale altor personalități, care răsună dincolo de marginile conştiinței. Nu-i putea oferi asta. Şi deşi el insista că nu-i lipsea, era ca şi o persoană care se legase la ochi intenționat şi benevol, pentru a ține companie unei femei oarbe. Ştia că nu-i putea cere să trăiască aşa pentru totdeauna.

Aşa că, într-o după-amiază când Van era în altă parte, îşi strânse lucrurile şi-i spuse la revedere lui Paul, care o îmbrățişa şi plânse un pic cu

ea, şi se întoarse în Sacramento.

– Spune-i să nu mă sune. O despărțire bruscă e cea mai bună soluție.

Locuise în San Francisco doar două luni, dar aceste două luni fuseseră singura perioadă din viața ei care avusese culoare, restul era numai tonuri de gri.

În biroul agenției imobiliare exista un bărbat care îi tot spunea de câțiva ani că erau făcuți unul pentru altul. Cleo fusese întotdeauna destul de prietenoasă cu el - iarna trecută fuseseră în câteva weekend-uri să schieze în Tahoe, o dată au fost în Hawaii, au condus până în San Diego - dar nu simțise pentru el nimic deosebit. La o săptămână de când se întorsese, îi telefona şi îi sugeră să meargă pentru câteva zile împreună în nord, în ținutul pădurilor de conifere. Când s-au întors, s-a mutat în apartamentul pe care el îl avea chiar la marginea oraşului.

Era greu să găseşti ceva greşit la el. Era normal şi atrăgător, avea succes, citea şi îi plăceau filmele bune, îi plăceau excursiile pe jos şi raftingul, chiar dorea să meargă în oraş când erau spectacole de operă. Se îndrepta spre vârsta la care se gândea la căsătorie şi la o familie. Părea foarte ataşat de ea.

Dar credea despre el că e insipid. Plictisitor ca un decupaj din carton: o personalitate singulară, un singur creier, care nu se transformă. Era numai unul singur, şi aşa va fi întotdeauna. Nu era vina lui, ştia asta. Dar nu se putea mulțumi cu cineva care avea doar două dimensiuni. în fiecare seară o cuprindea o nelinişte teribilă, care o sâcâia, dar nu-i putea spune ce o neliniştea.

Într-o după-amiază ploioasă de la începutul lui noiembrie îşi făcu bagajul şi plecă spre San Francisco. Ajunse pe la şase jumătate, se cază la unul din motelurile de pe strada Lombard, făcu un duş, se schimbă şi merse pe strada Fillmore. Explora cu precauție porțiunea de la Chestnut până la Union şi înapoi. Gândul de a-l întâlni pe Van o îngrozea. Era conştientă că mai devreme sau mai târziu se va întâmpla: dar se mga să nu fie în seara asta. Nu în seara asta. Trecu de Skits, nu intră, se opri în fața clubului numit Big Mama, dar merse mai departe clătinând din cap şi intră în cele din urmă în clubul numit The Side Effect. înăuntm erau în cea mai mare parte femei, ca de obicei, numai câțiva bărbați la bar, care nu arătau foarte rău. Nici urmă de Van. îşi cumpără o băutură şi încropi o conversație uşoară cu un bărbat din stânga ei, un tip cârlionțat, arătând ca un artist, în jur de patruzeci de ani.

– Vii des aici? întrebă el.

– E prima dată. De obicei merg la Skits.

– Cred că îmi amintesc că te-am văzut acolo. Sau poate nu.

Ea zâmbi.

– Cum te cheamă acum?

– Sandy. Dar tu? Cleo trase aer adânc în plămâni. Simți cum o cuprinde uşurarea.

Asta e ceea ce vrei? se întrebă pe sine. *Da. Da. Asta e ceea ce vrei.*

– Melinda, spuse ea.

Traducere: Cristina Olariu